

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ «ΒΙΑΣΥΝΗ»

Ποιανού είναι «δουλειά» να κάνει την επανάσταση; Ωστόσο αυτός που είναι η «δουλειά» του να κάνει την επανάσταση ξυπνήσει οι υπόλοιποι πρέπει να περιμένουν αφού αυτός είναι που έχει το ιστορικό καθήκον να την κάνει; Έχουν κάποιο νόημα οι μεμονωμένες εξεγερτικές ενέργειες; Ο Ερρίκο Μαλατέστα δίνει απάντηση στα καιρία και διαχρονικά αυτά ερωτήματα που ταλανίζουν το ανατρεπτικό κίνημα.

«Οι εργαζόμενοι δεν πρόκειται ποτέ να είναι πλήρως οργανωμένοι, και οι οργανώσεις τους θα είναι πάντοτε υποκείμενες στον κατακερματισμό ή τον εκφυλισμό, όσο η φτώχεια, η ανεργία, ο φόβος της απώλειας της εργασίας κάποιου, η επιθυμία για βελτίωση των συνθηκών του τροφοδοτούν τον ανταγωνισμό μεταξύ των εργαζομένων, και δίνουν στα αφεντικά τη δυνατότητα να επωφελούνται από οποιοσδήποτε συνθήκες και οποιοσδήποτε κρίσεις για να κάνουν τους εργαζομένους να ανταγωνίζονται μεταξύ τους»

Ας ασχοληθούμε και πάλι με το άρθρο του G. Valenti που αναδημοσιεύεται από την εφημερίδα του Reggio Emilia Giustizia.

Ο Valenti εστιάζει στην απαρίθμηση όλων των μαζών που είναι αδιάφορες ή εχθρικές στην ανατρεπτική προπαγάνδα. Γράφοντας για τις Ηνωμένες Πολιτείες, ισχυρίζεται ότι υπάρχουν 60 (;) εκατομμύρια Καθολικοί οργανωμένοι σε θρησκευτικές οργανώσεις που πηγαίνουν στην εκκλησία και προσεύχονται στο Θεό, και καλεί τους αναρχικούς να πάνε και να κάνουν προπαγάνδα σε αυτούς τους 60 εκατομμύρια, αν θέλουν να επιταχύνουν την επανάσταση. Ισχυρίζεται ότι μόνο τεσερισημίσι εκατομμύρια παραγωγοί από τους 40 εκατομμύρια οργανώνονται σε οργανώσεις, η πλειοψηφία των οποίων, εδώ που τα λέμε, εξακολουθούν να είναι αντίθετες στο σοσιαλισμό· καλεί επίσης τους συνδικαλιστές να αρχίσουν να εργάζονται προς την κατεύθυνση της οργάνωσης των εργαζομένων σε σωματεία, αν θέλουν πραγματικά να επιταχύνουν την επανάσταση. Ισχυρίζεται ότι μόνο ένα εκατομμύριο ψηφοφόροι από τους είκοσι πέντε εκατομμύρια ψήφισαν τον Ντεμπς στα τελευταία γκάλοπ, υπενθυμίζει ότι στα Νότια σοσιαλιστές ομιλητές υψίστανται ξυλοδαρμούς και οδηγούνται έξω από τις πόλεις από το πλήθος σε κατάσταση πατριωτικής μέθης· τέλος, καλεί τους κομμουνιστές να πάνε και να προπαγανδίσουν τα 21 σημεία τους στα Νότια, αντί να «βουρλίζουν τους σοσιαλιστές να τους αποδεχτούν».

Όλα αυτά είναι αληθινά και σωστά, αν αυτό σημαίνει ότι πρέπει να κάνουμε προπαγάνδα και να κάνουμε το καλύτερο δυνατό για να κερδίσουμε τόσα πολλά άτομα, τόσες πολλές μάζες όσο το δυνατόν περισσότερες στις ιδέες της χειραφέτησης.

Από την άλλη μεριά, το επιχείρημα αυτό είναι εντελώς λανθασμένο αν αυτό σημαίνει ότι η καταστροφή του καπιταλισμού πρέπει να περιμένει μέχρις ότου οι 60 εκατομμύρια Καθολικοί γίνουν ελεύθεροι στοχαστές, όλοι οι εργαζόμενοι (ή η πλειοψηφία τους) οργανωθούν για ταξική πάλη, και ο Ντεμπς βγει από τη φυλακή χάρη στην πλειοψηφία των ψηφοφόρων.

Ας μην παρεξηγηθούμε. Είναι ένα αξίωμα, αυταπόδεικτη αλήθεια ότι μια επανάσταση μπορεί να γίνει μονάχα αφότου υπάρχει αρκετή ισχύς να την κάνει. Ωστόσο, πρόκειται για μια ιστορική αλήθεια ότι οι δυνάμεις που είναι καταλυτικές για την εξέλιξη και τις κοινωνικές επαναστάσεις δεν μπορούν να λογαριάζονται με χαρτιά απογραφής.

Οι Καθολικοί στις Ηνωμένες Πολιτείες και αλλού θα παραμείνουν τόσο πολυάριθμοι όσο είναι, ή ακόμη και θα αυξηθούν, εφ' όσον υπάρχει μια τάξη, που κατέχει την εξουσία του πλούτου και της επιστήμης, ενδιαφέρεται για τη διατήρηση των μαζών στην πνευματική τους σκλαβιά, προκειμένου να κυριαρχήσει πάνω τους πιο εύκολα. Οι εργαζόμενοι δεν πρόκειται ποτέ να είναι πλήρως οργανωμένοι, και οι οργανώσεις τους θα είναι πάντοτε υποκείμενες στον κατακερματισμό ή τον εκφυλισμό, όσο η φτώχεια, η ανεργία, ο φόβος της απώλειας της εργασίας κάποιου, η επιθυμία για βελτίωση των συνθηκών του τροφοδοτούν τον ανταγωνισμό μεταξύ των εργαζομένων, και δίνουν στα αφεντικά τη δυνατότητα να επωφελούνται από οποιεσδήποτε συνθήκες και οποιεσδήποτε κρίσεις για να κάνουν τους εργαζομένους να ανταγωνίζονται μεταξύ τους. Και οι ψηφοφόροι θα είναι πάντοτε πρόβατα εξορισμού, ακόμη και αν μερικές φορές τυγχάνει να τσινάνε.

Δεδομένων ορισμένων οικονομικών συνθηκών και ενός συγκεκριμένου κοινωνικού περιβάλλοντος, είναι αποδεδειγμένο ότι οι πνευματικές και ηθικές συνθήκες των μαζών μένουν βασικά ίδιες. Μέχρι ένα εξωτερικό, ιδεωδώς ή ουσιωδώς βίαιο γεγονός έρθει και αλλάξει αυτό το περιβάλλον, η προπαγάνδα, η εκπαίδευση και οι οδηγίες παραμένουν ανήμπορες· ενεργούν μόνο σε εκείνα τα άτομα που μπορούν να ξεπεράσουν το περιβάλλον στο οποίο αναγκάζονται να ζουν, χάρη των φυσικών ή κοινωνικών προνομίων. Ωστόσο, αυτός ο μικρός αριθμός, αυτή η αυτο-συνείδητη και επαναστατική μειοψηφία γεννημένη από κάθε κοινωνική τάξη ως συνέπεια αυτών των αδικιών στις οποίες οι μάζες είναι υποκείμενες, ενεργεί σαν ιστορικό ζύμωμα, που αρκεί, όπως έκανε πάντα, για να κάνει τον κόσμο να προοδεύσει.

Κάθε νέα ιδέα και θεσμός, όλη η πρόοδος και κάθε επανάσταση ήταν πάντοτε έργο των μειοψηφιών. Είναι φιλοδοξία μας και στόχος μας ο καθένας να γινόταν κοινωνικά ενσυνείδητος και αποτελεσματικός· αλλά για να πετύχουμε αυτόν το στόχο, είναι απαραίτητο να παρέχουμε όλα τα μέσα ζωής και ανάπτυξης, και επομένως είναι αναγκαίο να καταστρέψουμε δια της βίας, από τη στιγμή που κανείς δεν μπορεί να κάνει διαφορετικά, τη βία που αρνείται αυτά τα μέσα στους εργαζομένους.

Φυσικά, οι «μικροί αριθμοί», η μειοψηφία, πρέπει να είναι επαρκή, και εκείνοι που φαντάζονται ότι θέλουμε να έχουμε μια εξέγερση μια μέρα χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τις δυνάμεις που αντιτίθενται

σε μας, ή αν οι περιστάσεις είναι υπέρ μας ή εναντίον μας, μας υποτιμούν. Στο, τώρα μακρινό, παρελθόν, ήμασταν σε θέση, και κάναμε, πραγματοποιούσαμε μια σειρά από μικρές εξεγερτικές πράξεις που δεν είχαν καμία πιθανότητα επιτυχίας. Αλλά εκείνες τις μέρες ήμασταν πράγματι μόνο μια χούφτα, και θέλαμε το κοινό να μιλάει για μας, και οι προσπάθειές μας ήταν απλά μέσο προπαγάνδας.

Τώρα δεν είναι πλέον ζήτημα εξέγερσης για να κάνουμε προπαγάνδα· τώρα μπορούμε να νικήσουμε, και έτσι θέλουμε να νικήσουμε, και παίρνουμε τέτοια μέτρα μόνο όταν πιστεύουμε ότι μπορούμε να νικήσουμε. Φυσικά μπορεί να κάνουμε λάθος, και εξαιτίας του ταμπεραμέντου μπορεί να οδηγούμαστε να πιστεύουμε ότι ο καρπός είναι ώριμος όταν είναι ακόμη πράσινος· αλλά πρέπει να ομολογήσουμε την προτίμησή μας σε εκείνους που σφάλουν στην πλευρά της βιασύνης σε αντίθεση με εκείνους που πάντα παίζουν το παιχνίδι της αναμονής και αφήνουν τις καλύτερες ευκαιρίες να χάνονται μέσα από τα χέρια τους επειδή, υπό το φόβο μη κόψουν ένα πράσινο φρούτο ολόκληρη η καλλιέργεια σαπίζει!

Εν κατακλείδι, συμφωνούμε απόλυτα με τη La Giustizia όταν δίνει έμφαση στην αναγκαιότητα πολλής προπαγάνδας και την ανάπτυξη προλεταριακών οργανώσεων αγώνα όσο το δυνατόν περισσότερο· αλλά αναμφίβολα παρεκκλίνουμε από αυτήν όταν υποστηρίζει ότι δεν θα έπρεπε να αναλάβουμε δράση μέχρις ότου έχουμε τραβήξει την πλειοψηφία αυτής της αδρανούς μάζας, που θα μετατρεπόταν μόνο από τα γεγονότα και θα δεχόταν την επανάσταση μόνο αφότου η επανάσταση έχει ξεκινήσει.

1921

Μετάφραση: Αιχμή